

Arrest

nr. 61 908 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U was in 2008 lid van de HHSh (Armenian National Movement) en u werd bij de presidentsverkiezingen op 19 februari 2008 door lokale partijmedewerker M.A.(...)als vertrouwenspersoon aangesteld. Omdat u toen als vertrouwenspersoon van presidentskandidaat Levon Ter-Petrosian bent opgetreden, werd u in maart 2008 tot ontslag gedwongen in de school waar u werkte. Samen met M.A.(...)hebt u deelgenomen aan de protestacties op 1 maart 2008 in Jerevan, waarbij jullie beiden werden gearresteerd. U werd vastgehouden tot 10 april 2008 in het politiebureau van Nor York, waar u werd ondervraagd over de demonstraties van 1 maart 2008. U werd er geslagen door politieagenten en daardoor hebt u problemen aan uw rug gekregen. Ze lieten u weten dat ze u zouden beschuldigen voor het uitvoeren van

activiteiten tegen de overheid op basis van artikel 316. Omdat uw gezondheidstoestand slechter werd, bent u op 10 april 2008, door de tussenkomst van P.R.(...)(een werknemer bij de juridische dienst van het parlement) overgeplaatst naar een militair ziekenhuis waar u tot 30 april 2008 bent verbleven. Omdat u er niet met rust werd gelaten door de politie, bent u uit het ziekenhuis ontsnapt en bent u gevlucht naar het dorp Apaga, waar u tot aan uw vertrek uit Armenië ondergedoken leefde. Sinds uw vertrek uit het ziekenhuis in april 2008 kreeg uw familie, met name uw vrouw, kinderen en vader, problemen. Er werden huiszoeken uitgevoerd en politieagenten vroegen naar u. Uw vader heeft in de periode van april tot december 2008 een mondelinge en schriftelijke klacht ingediend bij de hoofdprocureur van Jerevan, A.P.(...). Hij diende een klacht in tegen de beschuldigingen tegen u en de toegebrachte slagen op het politiebureau waardoor u invalide bent geworden. Voorheen was hij al bij de plaatselijke procureur en verschillende kennissen geweest om uw problemen aan te kaarten. In oktober 2008 werd uw huis verkocht, maar pas in december 2008 werd de verkoopsakte opgesteld. Uw vader ging vanaf oktober 2008 bij uw broer wonen en eind 2008 bent u gescheiden van uw vrouw. In december 2008 werd u in Apaga door personen van de presidentspartij van een balkon geduwd. Vanaf oktober 2008 tot maart 2009 heeft de politie uw vader een paar keer meegenomen omdat ze op zoek waren naar u. Omwille van die problemen is uw vader in maart 2009 verhuisd naar Bagratashen. U bent op 6 maart 2009 vanuit Armenië vertrokken en diezelfde dag kwam u aan in België. Op 25 november 2009 vroeg u asiel aan. Via uw contacten met uw vader en een vriend bent u ervan op de hoogte dat het voor u gevaarlijk is om terug te keren naar Armenië.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw militair boekje, diploma lichamelijke opvoeding, arbeidsboekje, een verkoopsakte, kopie van uw rijbewijs, Armeens medisch document dd. 10/04/2008, een schriftelijke klachtbrief dd. 17/10/2008, uw aanvraag voor medische regularisatie dd. 7/04/2009, een Belgisch medisch document dd. 15/12/2009 en een document van politiezone Oostende dd. 6/09/2010. U had uw Armeens paspoort, rijbewijs en partijkaart bij toen u in België aankwam, maar u hebt deze in september of oktober 2009 in Oostende verloren. U hebt hiervan aangifte gedaan bij de politie van Oostende.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (cf. detentie en mishandeling in politiehechtenis, huiszoeken, aanslag op u door voorstanders van de regeringspartij, arrestatie van vader, vrees voor geweldpleging en voor een gefabriceerde strafzaak) in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 en door uw lidmaatschap van de partij HHSh niet aannemelijk.

Ook op andere punten werden vaststellingen van ongeloofwaardigheid gedaan. Zo verklaarde u dat u op 19 februari 2008 als vertrouwenspersoon bent opgetreden in de provincie Lori op vraag van M.A.(...)(CGVS gehoor p.13-14). Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat alle vertrouwenspersonen verplicht moesten worden geaccrediteerd door de Central Election Commission (CEC). Daarom moest het stafpersoneel van de kandidaten voor de presidentsverkiezingen aan de CEC lijsten bezorgen van al wie als vertrouwenspersoon was gekozen. Enkel op basis van die lijsten reikte de CEC aan alle vertrouwenspersonen accreditatieattesten uit. Bijgevolg kreeg iemand die niet op die lijsten voorkwam, van de CEC geen accreditatie als vertrouwenspersoon. De CEC beschikt over lijsten die op exhaustieve wijze de vertrouwenspersonen van de kandidaten voor de presidentsverkiezingen, met hun naam, voornaam, geboortedatum, paspoortnummer en beroepssituatie opsommen. Bij nazicht van de lijst van vertrouwenspersonen van Levon Ter-Petrosian blijkt dat uw naam er niet is in opgenomen waardoor er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat u toen optrad

als vertrouwenspersoon voor Ter-Petrosian. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u ten gevolge hiervan zou ondervonden hebben.

Eveneens werd betreffende uw verklaringen omtrent uw medische problemen en de oorzaken daarvan, een element aangetroffen die uw geloofwaardigheid in het gedrang brengt. In uw aanvraag tot medische regularisatie dd. 7/04/2009 werd immers genoteerd dat u medische problemen hebt gekregen omdat u van een balkon was geduwd in december 2008. U hebt toen geen enkele melding gemaakt van de slagen die u verklaarde te hebben gekregen op het politiekantoor en die volgens u de oorzaak zijn van uw rugproblemen en uw invaliditeit (CGVS p.16-17, 23). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Uw verklaring dat u op het moment van uw aanvraag tot medische regularisatie dd. 7/04/2009 nog geen asielaanvraag had ingediend en dat u op dat moment de waarheid niet wilde spreken, kan niet worden weerhouden. Gezien beide versies van de omstandigheden waarin het letsel werd opgelopen blijkt geven van een vervolgingsdaad, kan het niet logisch worden genoemd dat u in een verklaring buiten de asielprocedure ervoor zou kiezen om een fictieve vervolgingsdaad aan te halen als oorzaak van het medisch letsel.

Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. U legt alvast geen enkel bewijsstuk aangaande de verklaarde vervolgingen op zich neer. Het Armeens medische attest dd. 4/10/2008 bevestigt dat u met o.a. rugklachten bent opgenomen tot 30/04/2008 in een militair ziekenhuis, maar het biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze rugproblemen heeft opgelopen. Het attest bewijst aldus niet dat uw rugklachten werden veroorzaakt door de slagen die u verklaarde te hebben gekregen op het politiebureau in maart 2008. Ook de Belgische medische stukken, met name uw aanvraag voor medische regularisatie dd. 7/04/2009 en een Belgisch medisch document dd. 15/12/2009 bevatten informatie aangaande uw gezondheidsproblemen maar bevatten geen informatie aangaande de laarde asielproblemen. Uw verdere documenten, met name uw militair boekje, diploma lichamelijke opvoeding, arbeidsboekje, een verkoopsakte, een kopie van uw rijbewijs, bevatten informatie over uw identiteit, opleiding en professioneel curriculum maar bieden geen informatie aangaande de verklaarde asielmotieven. Het neergelegde attest van politiezone Oostende dd. 6/09/2010 maakt enkel melding van een niet nader bepaalde verklaring door u bij de vermelde politiedienst. De klachtbrief dd. 17/10/2008 van de hand van uw vader, en gericht tot het parket van Vanadzor vermag alleszins niet de gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid te verklaren of te weerleggen. Daarenboven dient aangaande dit document er evengoed op te worden gewezen dat hieraan elk bewijs ontbreekt dat deze getypte brief daadwerkelijk als klacht werd afgeleverd bij het vermelde parket.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting evenals machtsoverschrijding in hoofde van verweerster.

Verzoeker klaagt machtsoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Hij licht dit niet nader toe zodat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan duidelijkheid onontvankelijk is.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker meent dat verwerende partij in haar motivering tot afwijzing van zijn asielaanvraag op geen enkel ogenblik blijk geeft van enige weerlegging van de waarachtigheid van zijn feitenrelaas, noch geeft zij aan waarom verzoekers situatie niet tot de 'zeer uitzonderlijke gevallen' die voorwerp zijn van politieke vervolging zou behoren. Verwerende partij lijkt de feiten, zoals aangebracht door verzoeker alleen aan een grondig onderzoek te onderwerpen met de loutere bedoeling om inconsistenties te vinden, zonder ook maar enig ogenblik aandacht te schenken aan de gebeurtenissen zelf uit hoofde van dewelke verzoeker voor zijn leven vreest. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de emotionele ontredde van verzoeker en stress in zijn hoofde sinds begin maart 2008, noch met de stress die verzoeker ondervonden heeft tijdens het interview op het Commissariaat-generaal en het voorbereidende interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker dient het voordeel van de twijfel te krijgen voor wat de vermeende inconsistenties betreft.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris-neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker stress vermeldt maar niet aannemelijk maakt dat deze stress het hem niet mogelijk maakte om een coherent asielrelaas te vertellen. Daarenboven kan stress geen verklaring bieden voor het feit dat verzoeker niet voorkomt op de lijst van de CEC zoals gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker geeft hiervoor geen enkele verklaring.

De bestreden beslissing stelt: "De CEC beschikt over lijsten die op exhaustieve wijze de vertrouwenspersonen van de kandidaten voor de presidentsverkiezingen, met hun naam, voornaam,

geboortedatum, paspoortnummer en beroepssituatie opsommen. Bij nazicht van de lijst van vertrouwenspersonen van Levon Ter-Petrosian blijkt dat uw naam er niet is in opgenomen waardoor er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat u toen optrad als vertrouwenspersoon voor Ter-Petrosian. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u ten gevolge hiervan zou ondervonden hebben."

Het betreft een essentieel motief dat op zich de bestreden beslissing kan schragen, steun vindt in het administratief dossier (zie stuk 16) en door verzoeker niet weerlegd wordt.

Ook het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn medische problemen weerlegt verzoeker niet: *"In uw aanvraag tot medische regularisatie dd. 7/04/2009 werd immers genoteerd dat u medische problemen hebt gekregen omdat u van een balkon was geduwd in december 2008. U hebt toen geen enkele melding gemaakt van de slagen die u verklaarde te hebben gekregen op het politiekantoor en die volgens u de oorzaak zijn van uw rugproblemen en uw invaliditeit (CGVS p.16-17, 23). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Uw verklaring dat u op het moment van uw aanvraag tot medische regularisatie dd. 7/04/2009 nog geen asielaanvraag had ingediend en dat u op dat moment de waarheid niet wilde spreken, kan niet worden weerhouden. Gezien beide versies van de omstandigheden waarin het letsel werd opgelopen blijken geven van een vervolgingsdaad, kan het niet logisch worden genoemd dat u in een verklaring buiten de asielprocedure ervoor zou kiezen om een fictieve vervolgingsdaad aan te halen als oorzaak van het medisch letsel."*

Wat het voordeel van de twijfel betreft luidt artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet als volgt : *« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad stelt vast dat verzoeker niet in grote lijnen geloofwaardig is.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 september 2010 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het

administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS